Tập 6 — Devadatta Muốn Chợởng Quản Tăng Đoàn

Một Cuộc Đời, Một Vầng Nhật Nguyệt (Minh Đức Triều Tâm Ảnh)

Muốn Chợởng Quản Tăng Đoàn

Sau mùa an cợ thứ ba mợơi bảy tại Đông Phợơng Lộc Mẫu, đức Phật đột ngột ôm bát cùng với Ānanda, hai vị đại đệ tử và một số vị trợởng lão khác, chừng mợơi vị, lên đợờng, xuôi hợớng đông nam. Lúc này đức Phật đã bảy mợơi hai sợơng tuyết, sức khoẻ có yếu đi nhợng trông vẫn còn dẻo dai nhợ cỗi lão mai. Tôn giả Ānanda đi hầu bên, trông thấy bợớc chân thong dong khoẻ khoắn của đức Phật, ngài cảm thấy rất an lòng. Chợ vị trợởng lão khác, ai đầu tóc cũng đã muối tiêu nhợng vẫn còn phợơng phi, xợơng kính nhợ tòng, nhợ bách. Lần này, đức Phật và phái đoàn lại lên núi Linh Thứu. Lúc đi ngang qua voợòn xoài của thánh y Jīvaka, đức Phật và chợ vị trợởng lão ghé vào bên trong và dừng chân giây lát. Chợ tăng nơi này du phợơng vắng cả. Cũng là nhân duyên lạ lùng, vị thánh y đang có mặt ở đây, ông đang hái thuốc để bào chế một số phợơng dợợc đặc biệt cho hoàng cung. Gặp đức Phật và chợ đại thánh tăng, ông mừng quá, loay hoay tìm nợớc rửa chân, dâng nợớc uống và sắp xếp chỗ ngồi.

Minh Đức Triều Tâm Ảnh 171

Khi đâu đó đã xong xuôi, thánh y Jīvaka ngồi bên chân, hầu Phật: - Mấy năm đức Thế Tôn vắng mặt nơi này, tình trạng giáo đoàn tại kinh thành Rājagaha rất lộn xộn; và tại hoàng cung của đức vua Bimbisāra cũng không đợợc yên ổn. Nơi nào lửa và khói cũng đang âm ỉ với dấu hiệu bất an... - Ừ, ông cứ nói tiếp đi! - Bạch Thế Tôn! Sau lần mới đây, khi hai vị tôn túc Sāriputta và Mahā Moggallāna vừa rời khỏi Trúc Lâm thì tôn giả Devadatta đã lộ rõ ý đồ lãnh đạo giáo đoàn thay đức Tôn Sợ. Hiện tại, tôn giả ấy đã hình thành đợợc một vây cánh rất lớn rộng. Có ba lực lợợng đợợc xem là khá mạnh mẽ đang ủng hộ và tiếp sức thêm tham vọng cho tôn giả ấy. Thứ nhất là thái tử Ajātasattu, không biết làm sao mà lại có đức tin rất mãnh liệt đối với tôn giả Devadatta. Nếu đức vua Bimbisāra tôn kính tuyệt đối đức Thế Tôn nhợ thế nào thì thái tử cũng tôn kính Devadatta tuyệt đối nhợ vậy. Vừa mới rồi, thái tử đã xây dựng cho Devadatta một tu viện lớn rộng bên kia dãy núi Gayāsīsa (Tợợng Đầu sơn); và năm ba hôm lại cung cấp cả chục xe lợơng thực và đồ dùng đủ loại cho Tăng chúng ở đấy chừng trên dợới ba trăm vị. Thứ hai, tôn giả ấy kéo theo một số tỳ-khợu có trình độ pháp học nhợng cả tin, nhẹ dạ để tham mợu và làm tai mắt, tay chân cho mình, đó là các vị Tôn giả Kokālika, Kaṭamoraka-tissa, Khaṇḍade-viyāputta và Samudadatta... Thứ ba, do tôn giả ấy rất thông minh và có tài hùng biện nên đã quyến dụ rất đông tín đồ, lại còn lôi cuốn về phía “giáo hội” của mình khá nhiều phú hộ, gia chủ hữu danh cung cấp tứ sự thêm cho mình nữa... Tôn giả Sāriputta nói với vị thánh y: - Đúng nhợ vậy đó, này Jīvaka ! Ông đã trình bày vấn đề rất chính xác. Tôi đã thấy rõ một vài sự kiên liên hệ và đã thoạ bạch lên đức Tôn Sợ rồi. Lúc ở Trúc Lâm, có một số đệ 172 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

tử của tôi đã bị nhóm của Devadatta dụ dỗ. Chúng nói rằng, cách giáo huấn của đức Thế Tôn đã cũ kỹ, lạc hậu rồi, không còn thích ứng với thời đại mới nữa. Giáo pháp gì

mà đã trên ba mơi năm rồi mà chỉ nói lui, nói tới tứ niệm xứ, ngũ uẩn, thập nhị nhân duyên...! Đã trên ba mơi năm rồi mà chỉ nói tứ đế, bát chánh đạo... nghe mãi cũng nhàm tai! Quốc độ này, quốc độ kia càng ngày càng thịnh mãn về vật chất, nó đem đến những hạnh phúc cần thiết nhất định cho con ngời. Vậy thì giáo lý mới phải dạy cho con ngời cách thức tìm ra của cải xã hội, phải đi sâu vào các lãnh vực nhơ kinh tế, nghề nghiệp đa dạng, cả hôn nhân gia đình và cả chính trị nữa... Tôn giả Devadatta rất khôn ngoan, biết rõ tâm lý của quần chúng ham giàu, chạy theo tơ lợi, danh vọng nên ông ta phát triển các giá trị tại thế để đáp ứng mơ ớc cho phần đông. Đấy là tà đạo biện minh cho chánh đạo! Đấy là đạo thế gian chứ không còn là xuất thế gian! Lại nữa, mấy vị tỳ- khơu thuộc nhóm Devadatta còn nói rằng: Ở Gayāsīsa, chơ tăng khỏi phải lang thang buổi đói, buổi no đi trì bình khất thực; đã có thái thử Ajātasattu cúng dơờng đầy đủ mọi nhu cầu nhơ vật thực, thuốc trị bệnh, sàng tọa, giơờng nệm, bơ, đơờng, sữa, mật... không thiếu thứ gì. Chơ tăng nhàn hạ, thảnh thơi, chỉ còn lo pháp học , pháp hành mà thôi! Còn nữa, tôn giả ấy biết, thái tử Ajātasattu trơớc sau cũng làm vua nên đã tìm cách "nắm đầu" thái tử trơớc. Khi mà thái tử ủng hộ Devadatta thì các giới thơơng buôn đánh hơi giỏi nhất, cũng sẽ ủng hộ cho Devadatta để lấy lòng thái tử, sẽ có lợi cho việc kinh doanh, buôn bán làm ăn sau này! Đức Phật nhè nhẹ gật đầu: - Sự việc xảy ra đúng là nhơ vậy. Tôn giả Sāriputta lại thơa với đức Phật: - Và có điều cuối cùng, quan trọng nhất, chúng đệ tử vừa cho biết, là Devadatta đã cố ý chia rẽ Tăng khi tổ chức tụng giới riêng trong hai kỳ uposatha - bạch đức Thế Tôn! Minh Đức Triều Tâm Ảnh 173

- Ừ, Nhơ Lai cũng đã biết nhơ vậy. Thánh y Jīvaka tỏ vẻ lo lắng: - Đức Thế Tôn biết, nhị vị thơợng thủ của giáo hội biết, nhơng con vẫn bất an. Những gì xảy ra, con biết dù có động trời đi chăng nữa cũng không thể làm cho đức Tôn Sơ e ngại. Ngọn núi chúa Suneru không dao động nhơ thế nào thì đức Tôn Sơ cũng an nhiên y nhơ vậy. Do con thơờng hay vào trong cung chăm lo sức khoẻ cho đức vua và hoàng gia nên mới đây, con biết phong phanh một đôi điều bí mật. Đấy là thái tử Ajātasattu muốn sớm làm vua để thực thi mộng bá chủ, bá quyền của mình. Hiện Ajātasattu rất nôn nóng, thấy vua cha tại vị quá lâu, không biết thái tử có âm mơu soán đoạt ngôi vua không nữa! Tôn giả Devadatta cũng vậy, tâm ý là muốn lãnh đạo giáo đoàn thay thế đức Tôn Sơ nên sớm hôm hay ra vào tơ dinh của thái tử, bàn bạc thầm lén gì đó có vẻ rất ám muội. Có lẽ những ý tơởng, kế hoạch gì đó ở trong đầu thái tử là do Devadatta phác thảo, chỉ bày. Con cảm thấy sợ hãi, có cái gì đó xảy ra liên luỵ đến Tôn Sơ và phơơng hại đến tăng đoàn. Xin đức Thế Tôn lơu ý. - Ừ, đúng vậy! Nhơ Lai biết nên Nhơ Lai và chơ đại trơởng lão đột ngột về đây. Cảm ơn ông đã quan tâm đến Nhơ Lai và giáo hội nên đã cho Nhơ Lai biết rõ tình hình. Tuy nhiên, dù đấy đều là những việc quan trọng, nhơng ông nên nhớ rằng, trên thế gian này, không có uy lực nào có thể phơơng hại đến Nhơ Lai và giáo pháp của Nhơ Lai đơợc đâu. Chuyện có hung dữ thế nào chăng nữa thì nó cũng xảy ra đúng nhân duyên và quả của nó, ông đừng lo! Thánh y Jīvaka cảm thấy an tâm, từ giã về hoàng cung còn đức Phật và chơ trơởng lão lại bộ hành lên núi. Mặc dù bao năm nay, đơờng lên Linh Thứu đã đơợc đức vua Bimbisāra cho sửa sang nhơng hễ sau mùa mơa lũ lại bị xói mòn thành khe thành rãnh trở lại. Tuy leo núi khó khăn

nhọng đức Phật cứ từ từ, chậm rãi, hơi thở điều hòa, tay bát 174 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

tay gậy vẫn có vẻ thung dung. Chọ vị trọởng lão cũng vậy, dốc núi thì cao mà ai cũng có vẻ thảnh thơi nhọ đi dạo mát! Tại đỉnh núi Linh Thứu, đức vua có xây cất cho đức Phật một họơng thất, nhỏ nhắn thôi nhọng trông rất xinh xắn, hài hòa, bao năm rồi mà vẫn còn vững chãi giữa mọa nắng tuyết sọơng. Chọ đại trọởng lão thì ai cũng có những hang đá cho riêng mình. Họ nghỉ ngơi ít hôm. Tại đây, vào dịp thuận tiện, đức Phật nói chuyện với chọ vị trọởng lão, và câu kết là nhọ sau: - Giáo pháp của Nhọ Lai trên thế gian này đã sắp hoàn thành giai đoạn cuối cùng của nó trên cuộc đời này. Rồi Nhọ Lai, rồi chọ vị cũng sẽ ra đi theo định luật tự nhiên của thế giới hữu vi sinh diệt, chẳng có gì phải cọỡng cầu, chẳng có gì phải trầm tọ. Pháp và Luật của Nhọ Lai giảng thuyết đây đó suốt ba mọơi bảy năm qua đã gần đủ cho mọi căn cơ và trình độ học chúng, chỉ cần một thời gian bổ túc nữa là nó sẽ toàn mãn, khả dĩ so sánh với giáo pháp của chọ Chánh Đẳng Giác quá khứ! Đọa đôi mắt bi từ nhìn chọ vị “lão tăng” , đức Phật lại sách tấn: - Hãy cùng đi với Nhọ Lai để vọợt qua một vài gian nan, trở ngại nữa, là chúng ta đã làm hết công việc phải làm trên cuộc đời này, hỡi những “chú ngựa già” uy mãnh và kiêu hùng của Nhọ Lai! Ai cũng mỉm nụ tiếu sanh tâm. Rồi phái đoàn lại xuống núi, về Trúc Lâm tịnh xá. Chợt đâu, nọời nọợp mấy hôm sau, tăng chúng đệ tử của chọ tôn giả Sāriputta, Mahā Moggallāna, Mahā Kassapa, Upāli, Ānanda... từ các nơi nhọ Sāvatthi, Kapilavatthu, Koliya, Kosambī, Vesāli... không biết do ai thông tin mà cuồn cuộn nhọ sông suối đổ về Trúc Lâm hơn hai ngàn vị; họ âm thầm hậu thuẫn cho đức Tôn Sọ và giáo hội đó chăng?

Minh Đức Triều Tâm Ảnh 175

Hôm kia, có lẽ đã chuẩn bị đâu đó sẵn sàng, tôn giả Devadatta dẫn một hội chúng chừng ba bốn trăm vị tỳ-khọu từ tu viện Gayāsīsa về Trúc Lâm tìm gặp đức Phật, ông ta cất giọng có vẻ cao ngạo: - Bạch đức Thế Tôn! Lúc này Thế Tôn niên trọởng đã cao, sức đã yếu(1), đệ tử thấy đức Thế Tôn nên nghỉ ngơi, tịnh dọỡng là phải lẽ. Còn công việc của giáo hội, hãy để cho con làm chọởng quản, chăm sóc và lãnh đạo chọ tăng. Đức Phật biết rõ tâm địa cùng mọu đồ bất chánh của ông, cất giọng khuyến cáo: - Này Devadatta! Nhọ Lai cũng chọa hề nghĩ là Nhọ Lai sáng lập ra một giáo hội rồi làm giáo chủ giáo hội ấy. Nhọ Lai là một đạo sọ, chỉ là một ngọời dẫn đọờng, tầm thọờng và đơn giản thế thôi. Còn trách nhiệm về việc chăm sóc Tăng-già ọ? Ngay chính hai vị đại đệ tử của Nhọ Lai, Sāriputta và Mahā Moggallāna; về trí tuệ, tọ cách, phẩm hạnh của họ đều ọu việt, đọợc coi là gần nhọ ngang hàng với Nhọ Lai, nhọng Nhọ Lai cũng chọa hề nghĩ là sẽ giao phó giáo hội cho hai ông ấy chọởng quản. Còn ông là ai, ông là gì mà đòi lãnh đạo giáo hội? Ông tọởng rằng giáo hội thánh hạnh này để cho một kẻ liệt tuệ, thiếu tọ cách, thiếu phẩm chất nhọ ông chọởng quản hay sao? Tất cả mọi việc làm của ông, ngoài ánh sáng hay trong bóng tối, Nhọ Lai đều thấy rất rõ ràng! Chẳng có gì có thể che giấu đọợc Nhọ Lai đâu, ông nên biết nhọ vậy! Ông hãy đi đi! Từ rày về sau, trong giáo pháp này không có chỗ cho ông nữa - một kẻ cuồng vọng! Do đức Phật không chấp thuận yêu cầu của Devadatta, nên ông ta cảm thấy bất mãn, căm thù

ngài. Và cũng bắt đầu (1) Ở tọ liệu nào cũng nói nhọ vậy, nhọng, chúng ta lọu ý: Đức Phật và Yasodharā cùng tuổi; Devadatta là anh ruột của Yasodhrā, vậy thì ông ta tối thiểu cũng lớn hơn đức Phật một hoặc hai tuổi? Thế thì câu nói, đức Thế Tôn đã già yếu – thì Devadatta lại càng già yếu hơn?!!!

176 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

từ đây, Devadatta vạch ra một chiến lọợc, rồi từng bọớc, từng bọớc đi theo chiến thuật, kế sách đã tính toán sẵn, hầu giết hại đức Tôn Soọ. Khi Devadatta đi rồi, đức Thế Tôn cho gọi ngay tôn giả Sāriputta, dạy rằng: - Ông, Mahā Moggallāna cùng với chọ đệ tử, hãy đi khắp thành Rājagaha công bố về tất cả những hành động bất chánh, cố ý chia rẽ tăng của Devadatta. Và xác định cho mọi ngọời hay rằng, Devadatta đã ở ngoài giáo hội tăng đoàn; việc làm của ông ta sau này là trách nhiệm của chính ông ta, chứ không còn liên hệ gì đến Nhọ Lai, liên hệ đến tăng chúng cũng nhọ giáo pháp của Nhọ Lai nữa! Tôn giả Sāriputta ngại ngần: - Trọớc đây, cũng tại kinh thành Rājagaha này, đệ tử đã từng đi công bố cho mọi ngọời hay về phẩm hạnh trang nghiêm, trong sạch của Devadatta rồi. Lẽ nào, hôm nay đệ tử lại tuyên bố ngọợc lại? - Trọớc đây, ông công bố về Devadatta nhọ thế có đúng sự thật không? - Thọa, đúng sự thật. - Vậy bây giờ ông đi công bố những điều Nhọ Lai vừa nói, có đúng sự thật không? - Thọa, đúng sự thật. Đức Thế Tôn liền phán: - Vậy thì các ông hãy đi công bố đi! Đệ tử của Nhọ Lai bao giờ cũng nói đúng sự thật cả! “Phán lệnh” của đức Phật – dù trọờng hợp nào cũng y cứ trên sự thật nhọ vậy đó!

Minh Đức Triều Tâm Ảnh 177

Thái Tử Ajātasattu Hành Thích Vua Cha

Khi nghe tin đức Phật cho hai vị thọợng thủ giáo hội cùng chọ đệ tử đi công bố trong thành Rājagaha về hành động chia rẽ tăng của mình, dù không chính thức dùng thuật ngữ trục xuất, cũng nổi bật sự việc là Devadatta bị đuổi khỏi giáo hội tăng đoàn; hay đọợc tin này, ông ta tức giận nhọ điên, nhọ cuồng... Trọớc đây đã hơn một năm rồi, Devadatta đến bệ kiến thái tử Ajātasattu để tìm ngọời có quyền lực hậu thuẫn ý đồ mờ ám của mình. Ông đã lòe bịp vị thái tử nhiều dã tâm, nhiều tham vọng nhọng ngây thơ này, bằng cách trổ một vài món pháp lực nho nhỏ. Nghe hoàng hậu Videhi kể lại với thánh y Jīvaka khi ông sang chữa bệnh cho bà. Bà nói: Một cận sự của thái tử cho biết rằng, hôm đó, tôn giả Devadatta hóa phép một con rắn độc to lớn, dữ tợn quành quanh cổ ông ta với cái lọỡi độc thò ra, làm cho thái tử vô cùng kinh sợ. Quả nhiên, Ajātasattu hoàn toàn khiếp phục bởi pháp thuật của Devadatta nên thái tử đã tình nguyện hỗ trợ đắc lực trong khả năng quyền hạn có sẵn.

178 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

Ngọời cận sự còn nghe rõ ràng Devadatta mở lời thuyết phục thái tử nhọ sau: - Ngọời có chí lớn không câu nệ tiểu tiết cùng những đạo đức nhân nghĩa tầm thọờng trên thế gian. Trong tọơng lai, quyền lãnh đạo châu Diêm-phù-đề nầy ở trong tay thái tử và bần đạo. Chỉ có hai chúng ta thôi! Vậy thì thái tử hãy mau mau giết vua cha mà lên ngôi, sau đó, tranh đoạt thiên hạ. Tuy nọớc Kosala hiện giờ là bá chủ chọ hầu nhọng về

thực lực kho lẫm và binh bị, Sāvatthi kia không thể bì với Rājagaha của chúng ta đợợc. Vả lại, thái tử có lợi thế, mẹ của thái tử vốn là em gái của đức vua Pāsenadi nợớc Kosala; chị gái của vua cha vốn là hoàng phi của đức vua Kosala. Vậy ta sẽ có mợu kế nội công, ngoại kích mà kẻ thù sẽ không ngờ tới. Nhợ vậy, phần của thái tử sẽ rất dễ dàng chu toàn đại sự. Còn bần đạo, đầu tiên, bần đạo sẽ giết ông sa- môn Gotama để nắm trong tay quyền lãnh đạo Tăng-già. Nhợ thái tử biết đấy, bần đạo có chút phép mọn thần thông biến hóa, biết việc quá khứ, vị lai; vậy chuyện thành công và vinh quang sau này của chúng ta là sự thật đợơng nhiên không cần bàn tới nữa. Thế rồi, do danh vọng tối ám che mờ lợơng tri, do quá tin tợởng kẻ hoa ngôn, xảo ngữ, thái tử đã có một hành động vô cùng xấu xa, tội lỗi... Tuy việc đợợc giữ kín, đức vua không muốn cho ai hay biết, nhợng hoàng hậu Videhi biết, và rồi thánh y Jīvaka cũng biết. Nên mấy hôm sau, thánh y Jīvaka lại ghé Trúc Lâm, dáng vẻ hối hả tìm gặp đức Phật, và thợa bạch: - Thái tử Ajātasattu đã hành động soán nghịch thật rồi. Hôm kia, đội quân cấm vệ của đức vua phát giác thái tử lén lút vào cung trong đêm khuya, họ chận lại để lục soát thì tìm thấy một thanh gợơm giấu trong áo bào. Quân cấm vệ dẫn

thái tử đến gặp vua ở tẩm phòng(1), cùng với thanh gợơm và kể lại tự sự. Đức vua nghiêm khắc hỏi: - Con có biết mang gợơm vào cung, trong đêm khuya là bị tội chém đầu không? - Tâu phụ vợơng, con biết. - Hóa ra con muốn giết phụ vợơng sao? - Đúng vậy! Con muốn hành thích phụ vợơng, vì con muốn làm vua. Con đã lớn tuổi rồi. Đức vua Bimbisāra lặng ngợời giây lát: - Muốn làm vua thì ta sẽ để cho con làm vua, cớ sao lại phải giết ta? Chỉ cần con nói ngay một tiếng thì ta sẽ thoái vị, nhợờng ngôi cho con liền ngay mà! Thái tử Ajātasattu cúi đầu: - Con không biết nhợ vậy. Con đã ngu si, dại khờ làm việc bất hiếu, xin phụ vợơng tha tội cho con! Quan sát nét mặt của thái tử, vua biết việc này có cái gì khuất tất ở đằng sau nên hỏi tiếp: - Ai xúi giục con làm việc đại nghịch bất đạo này? Thái tử nín lặng. Đức vua bảo quân cấm vệ ra ngoài rồi tra xét thái tử một cách gắt gao, cuối cùng, thái tử mới tiết lộ đấy là Devadatta. Đức vua cho thái tử hồi cung. Sau đó, thấy việc hệ trọng nên ngay trong đêm, đức vua cho triệu tập các vị quan lão thần thân tín rồi kể lại cho họ nghe việc soán nghịch của thái tử. Một vị tâu: - Phép nợớc thì phải nghiêm, là phải chém đầu thôi, tâu bệ hạ! Một vị khác:

(1) Phòng ngủ.

- Đồng ý là vậy! Nhợng xét về gốc tội thì phải luận đến kẻ chủ mợu! Thái tử chỉ là kẻ tòng phạm thôi, tâu bệ hạ! Một vị khác nữa: - Vậy thì phải giết hết để răn đe. Cả thái tử, cả Devadatta, và cả những ai liên hệ trong âm mợu này nữa, tâu bệ hạ! Đức vua trầm ngâm, lát sau, ông nói: - Trẫm không thể xuống tay hay ra lệnh giết con mình dù nó phạm tội không thể dung tha. Còn về Devadatta thì đức Đạo Sợ và nhị vị thợợng thủ giáo hội đã công bố khắp kinh thành là không còn chịu trách nhiệm gì trợớc những hành động của ông ta nữa. Dù Devadatta ác độc, đã xúi giục thái tử làm điều vô luân, vô đạo nhợng ông ta cũng đang quàng chiếc y vàng, biểu tợợng cho ngọn cờ của bậc

thánh hạnh, trẫm không dám đụng đến đâu. Lại nữa, Devadatta còn là anh ruột của vị thánh ni Yasodharā, là anh rể của thái tử Siddhattha trước đây nữa! Một lão thần biết sự khó xử của đức vua hiền thiện nên góp ý: - Chỉ có đức Thế Tôn là sáng suốt nhất, sao bệ hạ không đến Trúc Lâm thỉnh thị ý kiến của ngài? Biết đâu sẽ có một giải pháp lưỡng toàn, vừa nghiêm được phép nước vừa không đụng chạm đến Devadatta một cách quá đáng? Đức vua yên lặng một lát: - Chuyện này mà được đồn đãi ra ngoài cũng không hay ho gì. Thôi, trẫm và các khanh giấu kín chuyện này đi, coi như không có gì xảy ra. Ngay ngày mai, trẫm sẽ xuống chiếu cho trăm họ hay biết rằng, trẫm sẽ thoái vị và truyền ngôi cho thái tử, thế là yên! Các khanh về đi! Chợt vị lão thần muốn góp ý do không vừa lòng việc truyền ngôi cho thái tử nhưng đức vua đã xua tay, như đã quyết định rồi; họ thở dài, cúi đầu bước ra, lòng ai cũng nặng trĩu. Minh Đức Triều Tâm Ảnh
181

Đức Phật Tẩy Chay Lễ Đăng Quang

Khi việc công bố đức vua Bimbisāra thoái vị, sẽ truyền ngôi cho thái tử Ajātasattu và sau đó là lễ đăng quang vương vị vừa được thông tin truyền đi khắp nơi; chỉ mới hai hôm sau là Devadatta đã có mặt tại hoàng cung. Rồi Devadatta lại thầm thì gì đó với thái tử, khi thì thái tử lắc đầu, khi thì thái tử gật đầu có vẻ rất bí mật, thánh y Jīvaka cho cho biết như vậy. Trước ngày lễ đăng quang, phái đoàn sứ giả của thái tử đến Trúc Lâm mời thỉnh đức Phật, chợ đại trưởng lão tham dự - nhưng ngài từ chối, còn nghiêm khắc nói rằng: - Ở nơi nào có cái gì đó ám muội, ác đức và bất minh thì ở đó, Như Lai và chợ đại trưởng lão sẽ không bao giờ bước chân tới, chợ vị hãy về nói lại với thái tử như vậy. Sau đó, đức Phật triệu tập chợ vị đại trưởng lão, nói rằng: - Các ông hãy cho thông tri khắp tất cả mười tám đại tu viện, tịnh xá trong và ngoài kinh đô Rājagaha - rằng là, trong ngày lễ đăng quang của thái tử, không một vị tăng vị ni nào trong giáo hội của Như Lai được phép vào hoàng cung dự lễ. Chúng ta là người xuất gia phạm hạnh, không

182 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

nên tham dự những công việc triều chính phức tạp với nhiều ý đồ, nhiều tham vọng bất chánh của thế gian. Và quả đúng như câu nói khá rõ ràng của đức Phật, ngày mai đăng quang thì tối hôm ấy, thái tử cô lập vua cha ở trong một biệt điện với mấy lớp khóa; và bắt bỏ ngục một số quan lão thần khác. Ngày lễ đăng quang rất huy hoàng và trọng thể. Đèn đuốc, cờ xí, bàn hoa được treo và bày biện khắp nơi, từ thành phố đến cung điện. Devadatta và chúng đệ tử của ông chừng ba bốn trăm vị tỳ-khưu đã phụ giúp việc này việc kia cho thái tử rất nhiệt tình. Nghiễm nhiên, Devadatta bây giờ chưa tự xưng là giáo chủ nhưng rõ ràng là đang đóng vai giáo chủ để hộ pháp cho vương triều! Hoàng hậu Videhi và thánh y Jīvaka biết rõ việc đức vua bị giam lỏng và các lão thần bị nhốt ngục; họ rất đau lòng nhưng chỉ tâm sự với nhau rất kín đáo, nếu không, Devadatta mà biết thì ông ta cũng xúi thái tử nhốt họ luôn. Khi đã bị mê mờ về danh vọng và quyền lực thì bọn chúng đâu còn nghĩ gì về lẽ hiếu đạo và nhân nghĩa ở đời? Hoàng hậu nói với vị thánh y: - Tôi bị cung nữ tay chân của thái tử theo dõi nên không rời đi đâu được. Hay là ngài vì tôi đến gặp đức Thế Tôn, kể lại chuyện đức vua bị cô

lập, các lão thần bị nhốt ngục, xem thử đức Tôn Sợ có dạy bảo gì không? Jīvaka nói: - Lệnh bà hãy yên tâm, chúng ta không cần đi đến Trúc Lâm trong lúc này, nguy hiểm lắm! Hãy ẩn nhẫn cái đã. Đức Tôn Sợ đã biết tất cả cái gì xảy ra ở đây, khi ngài từ chối không tham dự. - Ừ, quả đúng vậy thật! - Lệnh bà hãy cho ngợời âm thầm lắng nghe những cuộc họp bàn giữa thái tử và Devadatta. Tôi còn sợ bọn ngợời vô

Minh Đức Triều Tâm Ảnh 183

lợơng tri kia nhốt ngục đức vua vĩnh viễn và họ thủ tiêu luôn các vị lão thần đó! Hoàng hậu Videhi rùng mình ớn lạnh, than dài: - Ôi! Trời ôi! Chúng đã mất hết nhân tính rồi! Trong lúc ấy, khi cuộc lễ diễn ra, cả trăm vị quan đợơng triều, hằng ngàn gia chủ hữu danh, phú hộ, triệu phú; và đại diện cả hằng trăm nhân sĩ, trí thức, đạo sĩ, giáo chủ và các tôn giáo - họ không thấy đức vua cùng các vị lão thần uy tín thì bóng tối hoài nghi chợt phủ mờ trong mắt họ. Lại nữa, tại sao cuộc lễ quan trọng, lớn lao nhợ thế này mà lại vắng mặt đại sa-môn Gotama và chợ đệ tử của ngài? Họ đặt câu hỏi và quần chúng cũng đặt câu hỏi? Ngoại trừ một số ngợời muốn ủng hộ tân quốc vợơng để tìm kiếm danh lợi thì ở lại tham dự, còn đa phần họ tuần tự, lặng lẽ rút lui. Họ bất phục và họ âm thầm chống đối. Và sau khi biết rõ, đức Phật và giáo hội của ngài đã tỏ thái độ bất hợp tác, tẩy chay triều đình mới thì quần chúng, cả trí thức và bình dân đều tỏ ra hả dạ. Từ đây, họ lại còn phân biệt đợợc đâu là giáo đoàn của Devadatta sống trong tà mạng bất chính và đâu là giáo đoàn của đức Phật cùng tăng ni thánh hạnh của ngài. Sau lễ đăng quang, đức vua Ajātasattu đợợc tay chân báo cáo về sự âm thầm chống đối của dân chúng, họ "hùa theo" ông Gotama thì ông ta rất giận dữ. Tuy nhiên, ông ta còn bình tĩnh để suy nghĩ rằng, tuyệt đối cái ông Phật kia không thể đụng đến đợợc! Đụng đến đức Phật và giáo hội của ngài là đụng đến đức vua Kosala hùng mạnh và cả trăm tiểu quốc châu Diêm-phù-đề này nữa. Chợa nói đến binh lực tất cả các nợớc hợp quần và sự trừng phạt của họ, mà chỉ cần một lệnh cô lập ngoại giao, cô lập giao thợơng, kinh tế... là Māgadha đã sống dở, chết dở rồi! Cho đến lúc này thì quân sợ Devadatta cũng bó tay, không còn mợu kế. Ông nghĩ, tất cả đều do ông Gotama mà ra cả. Chỉ có kế thợợng sách là giết ông ta mà thôi! 184 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

Giết Phật Bằng Cung Nỏ Và Lăn Đá

Sau khi cho ngợời theo dõi, biết đức Phật vào khoảng buổi chiều thợờng hay tọa thiền nơi khu rừng yên vắng bên sau Trúc Lâm; Devadatta bèn nhờ tân quốc vợơng Ajātasattu tuyển chọn một số tay thiện xạ về cung nỏ rồi bí mật chia làm ba toán. Ông ra lệnh cho toán thứ nhất chuẩn bị cung nỏ tốt, vẽ bản đồ, lối đi, lối về, chỗ ẩn nấp, nơi đức Phật tọa thiền... rất tỉ mỉ, chu đáo; nghiêm lệnh là mỗi ngợời một phát tên là phải trúng đích; đợợc thì trọng thợởng, thất bại là bị chém đầu! Toán thứ hai ông cũng triệu tập bí mật, không cho toán thứ nhất biết rồi ông dặn bảo cách khác. Toán thứ ba cũng dặn riêng, không cho toán thứ hai biết. Thế rồi, sau khi đã sắp xếp chu đáo, không còn một sơ hở nào, tuần tự ba toán thiện xạ tuân lệnh lên đợờng, theo bản đồ chỉ dẫn. Toán thứ nhất, đến nơi, họ hờm sẵn cung nỏ núp sau những lùm cây rậm. Sau khi đám lá đợợc vẹt ra, họ nhìn thấy một sa-môn tợớng hảo quang minh, đang ngồi tĩnh tại và uy nghiêm nhợ một vị thần linh, khuôn mặt trong sáng, mát mẻ và từ hòa hết mực. Họ

sợ hãi, nghĩ thầm: “Ngoời này là sa-môn, có thể là đức Phật, đang đoợc các đức vua, các vị đại bá hộ và dân chúng rất kính trọng và

Minh Đức Triều Tâm Ảnh 185

ngoỡng mộ. Rõ ông ta là ngoời hiền chứ không phải kẻ ác. Làm sao chúng ta có đủ can đảm giết ông ta?” Đức Phật biết chuyện, từ xa, ngài cất giọng dịu dàng: - Các con đừng sợ, hãy đến đây với Nhoị Lai, rồi Nhoị Lai sẽ nói chuyện cho mà nghe! Âm hoởng từ bi của tiếng nói ấy làm cho những tay xạ thủ, vốn không phải là kẻ ác, đồng buông thõng cung nỏ; chúng đến quỳ bên chân đức Phật, thú nhận và sám hối về ý định giết đức Đạo Soị. Dùng Phật nhãn, đức Thế Tôn thấy chúng có duyên lành nên ngài đã thuyết ngắn gọn một thời pháp tế độ. Nghe xong, toán cung thủ phát khởi đức tin trong sạch, chứng đắc Nhập Loịu thánh đạo và là những cận sự nam từ đây cho đến trọn đời. Sau đó, đức Phật nói: - Bây giờ, muốn an toàn sanh mạng, các con đừng trở lại theo lối cũ nhoị sự chỉ dẫn của bản đồ, vì ở đấy sẽ có toán cung thủ khác đang rình sẵn chờ giết các con để bịt miệng! Toán cung thủ vập đầu xuống: - Đức Thế Tôn sau khi đã mở con mắt sáng cho chúng con, lại còn cứu mạng chúng con nữa. Ơn đức ấy là vô loợng. Chúng con sẽ đi lối khác trở về thành phố, không những lối cũ đoờng mòn trong rừng kia chúng con không trở lại, mà lối cũ đoờng mòn đầu quân làm lính, sử dụng cung nỏ để giết vật, giết ngoời... chúng con nguyện sẽ không bao giờ trở lại nữa. Đức Phật tán thán: - Lành thay! Thật là rất tốt vậy. Đảnh lễ bái biệt đức Thế Tôn xong, toán thiện xạ hồi đầu hoớng thiện này, bẻ gãy cung nỏ, quăng tuốt vào rừng sâu, với dáng đi chậm rãi, thanh thản khuất sau đoờng mòn ngoợc chiều. Toán thiện xạ thứ hai, đông ngoời hơn, đoợc lệnh rình giết toán cung thủ thứ nhất nhằm để diệt khẩu, nhoịng 186 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

Devadatta bảo với họ, chúng là tội phạm nguy hiểm của triều đình. Nhoịng đợi chờ quá lâu chẳng thấy tăm hơi, nóng lòng, toán thiện xạ này bỏ chỗ đi tìm. Đức Phật biết chuyện, ngài độ họ giữa đoờng, nói rõ cho họ nghe moịu kế của Devadatta và vua Ajātasattu; và những kẻ mà toán này chờ giết đều là kẻ vô tội thuộc toán cung thủ thứ nhất nhoị thế nào. Sau đó, đức Phật thuyết một thời pháp, đặt họ vào Dự Loịu quả, cho thọ trì quy giới rồi bảo đi theo lối khác mà trở về. Toán thứ ba cũng toịng tợ vậy, nhoịng sau khi mở con mắt pháp cho họ, cho quy y, đức Phật lại nói: - Riêng các con thì trở về chỗ cũ y nhoị lời dặn. Các con cứ nói thật tất cả cho tên tỳ-khoịu Devadatta xấu ác ấy biết. Các con vẫn an toàn tánh mạng. Khi những tay thiện xạ về kể lại cho Devadatta nghe về tình hình của ba toán cung nỏ, theo lời kể của đức Phật thì y biết rằng, kế hoạch đã hoàn toàn thất bại rồi. Nếu bắt tội chúng thì quá lẽ. Chỉ có toán thứ nhất là đáng phải chặt đầu. Thế cũng không thông lắm. Khi mà con nai con gặp mặt chúa sơn lâm thì làm sao nó khỏi sợ hãi? Cũng thế, gặp mặt ông sa-môn Gotama thì có chúng sanh nào mà không sợ oai, không bị nhiếp phục? Nghĩ thế xong, Devadatta nói: - Thôi, ta tha tội chết cho các ngoịi đó, hãy đi đi! Phải tự ta ra tay mới đoợc! Tuy đã cố gắng làm chủ cơn bực bội, nóng giận của mình nhoịng sóng lòng của Devadatta trào lên dữ dội. Khi nhóm cung thủ đi khuất, y gầm một tiếng nhoị thú dữ, rồi hét: - Sa-môn Gotama! Sẽ biết tay ta! Thế là moịu kế giết đức Phật bằng những tay thiện xạ, có kết

quả trái ngọt, Devadatta ôm mang thêm mối thù hận sâu sắc trong lòng. Minh Đức Triều Tâm Ảnh 187

Sau nhiều ngày cho người theo dõi, Devadatta đã biết đức Phật đã rời Trúc Lâm và chỉ một mình ôm bát để đến vườn xoài của thánh y Jīvaka. Và nhiều lần, đức Phật lại đi kinh hành gần sát chân núi Gijjhakūṭa. Trên núi ấy có rất nhiều tảng đá cao to chớn chở, nằm vào những thế rất dễ lăn xuống sườn. Nghĩ đây là cơ hội tốt nhất để giết Phật, Devadatta lần mò leo lên núi. Từ điểm cao, sau khi xác định vị trí, Devadatta sai một số tỳ-khưu trẻ dùng cây làm đòn bẫy, hì hục bật một tảng đá rất lớn xuống chỗ đức Phật đang đi kinh hành lui tới... Tảng đá lớn lìa gốc, xuôi đà, đập vào những tảng đá nhỏ tạo nên tiếng va động dữ dội. Lực rơi rất lớn, trượt nát những vật cản rồi băng băng lao đi không đổi hướng. Devadatta bước ra mé núi trông xuống, phủi tay, mỉm cười thỏa nguyện. Bất ngờ, phía cuối sườn dốc, có hai tảng đá lớn hơn, nhọn có mắt hoặc bị một năng lực vô hình, đồng nghiêng đầu chụm lại, ngăn chặn và kẹp cứng tảng đá của Devadatta vào giữa. Một tiếng động nhọn trời long đất lở, tảng đá của Devadatta bị vỡ hằng trăm mảnh, rào rào bắn đi tứ phía. Thế là có một mảnh rất nhỏ trúng nhằm bàn chân phải của đức Thế Tôn làm cho chân ngài bầm máu và sưng tấy lên. Devadatta tức giận quá, mắt trợn lên, răng nghiến trèo trẹo, nguyền rủa trời nguyền rủa đất rồi bỏ đi. Còn vết thương nơi chân của đượC Phật đượC thánh y Jīvaka tới nơi kịp lúc, chăm sóc cẩn thận và chu đáo. Ngay tối hôm ấy, chọ đại trưởng lão nhọ Sāriputta, Mahā Kassapa, Upāli, Ānanda... tức khắc có mặt tại vườn xoài để thăm hỏi về vết thương của đức Phật. Và ai cũng ngán ngẫm về tâm địa độc ác của Devadatta.

188 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

An Tịnh Trong Ngục Tối

Trong thời gian đức Phật nghỉ dưỡng thương, thánh y Jīvaka dâng cúng vật thực hằng ngày. Ông còn cho đức Phật biết tin là đức vua Bimbisāra đã bị ông vua con giam vào ngục tối; và các vị lão thần thân tín của đức vua đều bị thủ tiêu một cách bí mật. Thế là tội ác của Devadatta và Ajātasattu đã không còn thuốc chữa, càng ngày càng lún sâu vào địa ngục! Do nhờ sự chỉ dẫn và mưu kế của thánh y Jīvaka, thái hậu Videhi đã hóa trang, ngồi trong chiếc xe bít bùng đến vườn xoài hội kiến đức Phật. Đôi mắt bà sưng húp do khóc nhiều và khuôn mặt xanh xao vàng võ chưng tỏ thiếu ăn, thiếu ngủ. Vừa thấy mặt đức Phật, thái hậu quỳ sụp xuống đất và khóc ròng rã. Đức Phật cứ để yên cho thái hậu khóc, một hồi, ngài mới nói: - Thái hậu đã quá thương cảm, điều ấy cũng đúng thôi! Nhưng hãy tỉnh táo, kể lại cho Nhọ Lai nghe về tình trạng của đức vua ở trong ngục hiện giờ nhọ thế nào? Thái hậu lau ráo lệ. - Bạch Thế Tôn! Tình trạng ngày càng tệ. Hắn đã nghe lời xúi giục của tên ác tăng Devadatta bắt vua cha giam vào ngục tối, lại còn cho quân ngục canh gác rất cẩn thận. Ba

Minh Đức Triều Tâm Ảnh 189

bốn hôm đầu, đệ tử còn đượC phép vào thăm và mang theo vật thực cho đức vua dùng, nhưng sau đó, hắn đã táng tận lương tâm, chỉ cho đệ tử vào thăm nhưng không đượC mang theo thức ăn nữa. Đệ tử bèn nghĩ cách là giấu thức ăn trong búi tóc rồi cột khăn

quàng đầu lại trông rất tự nhiên nên chúng chẳng nghi ngờ gì. Đoợc sáu bảy ngày, chúng thấy sao đức vua bị bỏ đói lâu ngày mà thần sắc vẫn toơi tỉnh nên chúng nghi ngờ, lục soát rất kỹ, bắt xõa tóc thì vắt cơm rơi ra. Và chúng còn bảo, đó là lệnh trên, chúng không dám không tuân, xin lệnh bà thứ tội! - Vậy thì bệ hạ bị bỏ đói mấy hôm rồi? - Thoịa, đã ba hôm! - Sau đó nhoị thế nào nữa, thái hậu? - Sau đó, đệ tử nghĩ kế khác. Đệ tử đã nấu cơm, tẩm thêm sữa, đề hồ, mật ong rồi nghiền chúng thật nhuyễn. Sau khi tắm rửa, kỳ cọ thân thể sạch sẽ, đệ tử phết chất nhuyễn hỗn hợp thứ ăn ấy lên ngoời rồi mặc xiêm bào mới vào rồi tự nhiên đi đến ngục. Bọn quân ngục lại lục soát rất kỹ cũng không tìm thấy. Thế là với phoơng cách ấy, đệ tử cạo lột chất nhuyễn ấy cho đức vua dùng, và cũng chỉ mới đoợc ba hôm thôi, bạch Thế Tôn! - Cách này cũng không đoợc lâu, khi chúng thấy đức vua nhịn đói hoài mà vẫn mạnh khoẻ, chúng sẽ không cho thái hậu vào thăm nữa! Rồi đức Phật dịu dàng cất tiếng hỏi: - Quan trọng nhất là tinh thần! Tình trạng tinh thần của bệ hạ ra sao, thoịa thái hậu? - Tinh thần của đức vua thì rất tốt. Khi đệ tử khóc vì không còn mang đoợc thức ăn vào nữa thì đức vua mỉm coời, nói với đệ tử rằng: Không sao đâu bà, không ăn cũng có cái tốt của không ăn. Bây giờ, nhờ không ăn, thân tâm rỗng rang, ta đã hành thiền rất tốt đấy! Đức vua trấn an đệ tử nhoị thế đó, bạch Thế Tôn! 190 Một Cuộc Đời Một Vầng Nhật Nguyệt

- Điều đó là đáng mừng nhất, thoịa thái hậu. Mỗi ngoời ai cũng có nghiệp của mình, phải bị trả quả. Nhoịng cái quả dữ bị giam vào ngục tối, bị bỏ đói mà tâm trí đức vua vẫn sáng suốt và an tịnh. Cái quả dữ kia đã đoợc đức vua vô hiệu hóa rồi đó, thái hậu đừng quá sầu não nữa. Thái hậu nhoị đã bình tĩnh trở lại: - Có điều kỳ lạ là đức vua không tỏ vẻ một chút nào là thù hận Devadatta cũng nhoị đứa con bất hiếu, ông còn thoơng cảm sự vô minh và si mê của chúng nữa, bạch đức Thế Tôn! - Vâng, đấy là tâm của bậc thánh giả! - Đức vua còn nói rằng, ta có thể nhịn đói, an tịnh nhoị thế này mà ra đi cũng đoợc, bà đừng lo lắng và thoơng cảm cho ta. Nhờ ngục tối, nhờ cô đơn, ta chiêm nghiệm sâu xa về giáo pháp của đức Tôn Soị; và bây giờ ta mới thực sự hiểu thế nào là vô thoờng, vô ngã và rỗng không của thế gian pháp! Ông ta đã nói nhoị thế đó, bạch Thế Tôn! - Đức vua nói đúng sự thực đấy, thoịa thái hậu! Và doờng nhoị đức vua chỉ lo lắng một điều... - Vâng, phải, quả vậy, bạch Thế Tôn! Đức vua nói, ta chỉ lo lắng một điều, là đứa con ngu si lại gây ra nạn chiến tranh can qua với noớc này, noớc nọ - sinh ra cảnh đầu rơi, máu chảy của muôn dân vô tội mà thôi! - Đúng vậy, đấy là sự lo lắng chính đáng! Nhoịng xin thái hậu hãy nói với đức vua là ngài hãy yên tâm trong lúc này – tất cả hãy để cho nhân duyên và quả nó làm việc. Chợt thái hậu có vẻ hốt hoảng: - Nguy rồi, bạch Thế Tôn! Đệ tử đã mật truyền cho một vị quan trẻ thân tín về Sāvatthi, tâu trình sự việc lên đức vua Kosala, là nhờ ông vua anh trừng phạt thằng cháu bất hiếu! Ôi! Nguy rồi! Lệnh đi rồi làm sao rút lại đoợc? Đức Phật mỉm coời:

Minh Đức Triều Tâm Ảnh 191

- Thái hậu an tâm! Vị quan trẻ ấy không thể có thần lực đi đến Sāvatthi nhanh hơn ông đệ nhị đại đệ tử của Nhoị Lai đâu! Nhoị Lai đã bảo Mahā Moggallāna nói với đức vua Kosala hãy cố gắng kềm chế cơn tức giận trong troờng hợp nhoị dầu sôi, lửa bỏng nầy! Thái hậu hãy toờng trình lại với đức vua nhoị vậy để cho ngài khỏi phải lo lắng nữa.

Thái hậu Videhi quỳ sụp xuống: - Vô vàn tri ân đức Thế Tôn! Sau hôm đó, đức Phật và chọ vị trọởng lão trở lại Trúc Lâm đọợc mấy hôm thì thánh y Jīvaka đến cho biết tin là đức vua Bimbisāra đã qua đời, trong tình trạng rất thanh thản và an bình. Đức Phật họớng tâm một lát rồi tuyên bố với đại chúng : - Đức vua Bimbisāra đã ra đi! Thế là ông họởng thọ đọợc sáu mọơi bảy năm, trị vì quốc độ thanh bình và thịnh vọợng năm mọơi hai năm, là một vị minh quân hiếm có trên cuộc đời, là ân nhân của bá tánh và cũng là bậc hộ pháp cho giáo hội. Hiện giờ, ông đã hóa sanh lên cõi trời Tứ Đại thiên vọơng, là một vị thiện yakkha(1) nhiều thần lực, có tên là Janavasabha, làm ngọời tùy tùng thân cận đức Vessavaṇa (Tỳ-sa-môn thiên vọơng)(2). Chuyện đức vua hiền thiện Seniya Bimbisāra qua đời trong ngục tối, khi chọ tăng biết thì toàn thể kinh đô đều biết. Muôn dân phẫn nộ và âm thầm nguyền rủa đứa con bất hiếu. Lại nữa, chuyện ác tăng Devadatta cho cung nỏ giết Phật, lăn đá hại Phật cũng đã đọợc loan truyền đi khắp nơi. Nhọ vậy, sự bất mãn, sự chống đối, sự căm ghét Ajātasattu và Devadatta nhọ những cơn sóng ngầm lan tỏa trong lòng mọi ngọời, nếu không có ai kiềm chế thì có thể biến thành trận lửa cháy nội loạn chăng?

(1)

Yakkha: Dạ Xoa, nhọng là Dạ Xoa thiên, thiện, có thần lực.

(2)

Theo Dictionary of Pāḷi Proper Names – Q.2, trang 287.

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.